

КАМЧЕТО

Мариус Марцинкевичус
Илустрации: Инга Дагиле

Јас

Тато

Мама

Столарот
Лазар

Леа

Големиот Самсон

Ана

Тетка Рахела

Ривка

Адам

Малиот
Михаил

Музичарот
Симон

Даниил

Близнаците
Блументали

Ковачот Давид

Чевларот
Исак

Учителката
Злата

Тетка
Сузана

Венијамин

Јаков

Кројачот
Јосиф

Веселиот
Арон

Дебора

Јас

Та

Ривка

Чевларот
Исак

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам Книги, 2025

Наслов на оригиналот

Akmenėlis

© Marius Marcinkevičius, Inga Dagilė

© MB „Tikra knyga“

Главен уредник – Ивана Спасев

Превод Паулина Јамакова-Пејкова

Лектор – Елена Саздовска

Co-funded by
the European Union

Овој проект е финансиран
со поддршка од Европската
Унија. Изнесените ставови
и мислења во изданието се
исклучиво на авторот и не
ги одразуваат ставовите и
мислењата на Европската Унија
или на Извршната агенција за
образование и култура.

The publication has been
financed by

КАМЧЕТО

Посветена на сите
и на сите други.

М. М.

Мариус Марцинкевичус

Илустрации: Инга Дагиле

Летото 1943 година

Змејот летна угоре кон небото, право кон сонцето. Го следев со погледот.

„Посакувам да можев да одлетам, над портите. Кон слободата“, шепнав и посилно го стегнав крајотот.

„Слободата не е од другата страна на портите, туку тука, во твоето срце“, рече Ривка. Ја стави малата, но силна дланка на моите гради.

Чувствував како ми чука срцето

туп

туп

туп,

како да чукаше во тивок ритам со срцето на мојата другарка. Ги чувствував топлината на нејзината дланка и последните зраци на летното сонце врз моето лице и бев среќен.

Со мојата најдобра
другарка Ривка седевме
на покривот и сиот свет
беше распослан пред нас.

Слушав како некаде под
нас децата се смеат,
кучињата лаат, а жените
си муабетат.

Налет на ветер ми го однесе змејот.
Конецот се скина и змејот се вивна
над црвените покриви.

Ама ништо страшно.

Нека лета!

Есента беше на прагот
и ветерот наскоро ќе
донесеше разнобојни
лисја.

Станавме да си одиме. Малку
ми беше страв да останам
сам.

А се плашев и од
темница.

Се плашев и дека тато нема
да се врати. Но засега Ривка
беше со мене и бев похрабар.

Таа беше најхраброто девојче
што го познавав. Имаше дури
и лузна над горната усна со
која многу се гордееше.

